

Биле су довољне двије сесије Хашког трибунала да се потпуно оголе односи актуелних земаља на простору који се некада звао Југославија, а данас крајње уопштено - „регион“. Након извјесног периода под анестезијом, у знаку овдашњег и западњачког глуматања и пренемагања, магла се повукла, а јавност у такозваном дејтонском троуглу Босна и Херцеговина – Србија – Хрватска имала је опет прилику да се увјери у прецизност крика једног од посљедњих Мохиканаца алтернативног звука на Западном Балкану: „Вријеме је да се упознамо онакви какви стварно јесмо“. То отрежњујуће суочавање, ко зна које по реду, иницирано је, наравно, одлукама наводног међународног суда у Хагу да ослободи Анту Готовину, а затим и Рамуша Харадинаја, заједно са њиховим мање експонираним ортацима. Док водећа особа у војној хијерархији „Олује“ збуњује првобитно еуфорично „пучанство“ релаксираним медијским оглашавањем, типичнијим за неку мисицу која се залаже за „мир у свијету“, него за реализатора највећег етничког чишћења у Европи послије Другог свјетског рата, албански крвник хита да се, умјесто брата по ликвидацијама, Хашима Тачија, врати у фотељу „премијера“ криминалне парламентарне државе са сједиштем у Приштини.

Сваком иоле трезвеном посматрачу на српској страни било је јасно да ће постхашко држање ових синонима за ратне злочине над Србима током деведесетих година бити управо такво какво јесте – на трагу знаменитог упозорења „Латини су старе варалице“ у првом случају, односно, обиљежено примитивним и бахатим сеирењем, када је ријеч о самопрокламованим „потомцима Илира“. За предвидљиву пристрасност Хашког трибунала и одавно перверзно игнорисање елементарних чињеница у „пресудама“, формулисаним под будним оком Теодора Мерона и његових послодаваца из Вашингтона, нема одговарајуће дефиниције у иоле пристојном ријечнику, пошто су те креатуре дубоко зашле у забран на чијем улазу стоје ријечи: „Одвратни Срби“, са неспорним ауторским правом избезумљене Мадлен Олбрајт, док је недавно добијала оно што заслужује у једној књижари у Прагу.

Дино и Оливер: Ипак, мало ко је могао да претпостави да је мазохизам препознатљивих сегмената српске јавне сцене, првенствено са источне обале Дрине, баш толико наглашен да су водитељи медија с тим предзнаком, али и ТВ лица са другачијом репутацијом, док се тонер на срамним хашким документима још није ни осушио, пожурили да чују шта о свему имају да кажу предсједници Хрватске, бивши и садашњи. Добили су одговоре у складу са правилом: „Тражили сте, гледајте“. Иво Јосиповић је на тренутак искорачио из свог формално углађеног и фингирано суптилног, а суштински безличног и испразног стила комуницирања, тек да би београдском новинару са симптоматичним

именом саопштио да је у „Олуји“ убијено „200 до 300 Срба“. У кабинету у коме Јосиповић борави, очигледно, постоји мјера фалсификовања прошлости, пошто је и први постсоцијалистички становник Банских двора Фрањо Туђман умањивао број српских жртава у Јасеновцу за најмање десет пута. Уштогљеног Иву није занимало то што га је први човјек организације са, опет, одговарајућим називом – „Веритас“, Саво Штрбац, врло брзо подсјетио да су војници и „редарственици“ са шаховницама у „Олуји“ убили око 2.000 Срба и протјерали 220.000 људи из некадашње РСК. Јер, креатор хрватске тужбе против Србије за „геноцид“, упућене Међународном суду правде у Хагу, по професији је правник и зна да у интернационалним релацијама, а поготово на Јосиповићевом домаћем терену, доминира један императив – право јачег. Макар била ријеч и о слабом, са западним силницима у залеђини.

Али, да је психолог, Јосиповић би морао да се заинтересује за феномен туп(ав)е југоносталгије, нарочито жилаве у Београду. Без обзира на реалност у току последње двије деценије, одређени проценат – мањински, али свакако гласан – популације у главном граду, али и у унутрашњости матице, не може чудом да се начуди прекодринским Србима што су нарушили „идилу“ у авнојским границама Хрватске и Босне и Херцеговине. Јер, забога, они с таквим усхићењем памте предатна љетовања на Хвару или у Ровињу. Такође, изузетно се разњеже када угледају телевизијске спотове Дине Мерлина и не могу да прежалe тврдоглавост Оливера Драгојевића који, ето, неће да напуни „Сава центар“ неколико пута у низу.

Када би поклоници те врсте патологије имали минимум идентификације са сопственим народом, њихова снисходљивост спрам Загреба и Сарајева могла би да се означи као варијација „штокхолмског синдрома“, у којем жртва почне да обожава мучитеља. Међутим, ради се о „слободним духовима“, заробљеним у нежељеним српским тијелима, па се, фактички, тај реликт титоизма, уобличио у малтене посебну етничку заједницу, спремну да на све који не припадају аутошовинистичкој „другој Србији“ хракне са агилношћу већом од било каквог србофобичног ентузијазма, виђеног на Тргу бана Јелачића или на Башчаршији.

Монополисти: Шизофренија је потпуна када се тој братији и сестринству придруже крајње противријечни ликови, који седмицама, па и мјесецима или годинама пливају на дијаметрално супротном таласу, а онда дају прилику Стјепану Месићу да настави тамо

гдје је стао прије 20 година. Тада је рекао: „Испунио сам свој задатак, Југославије више нема“. Сада је има довољно разлога да констатује: „Испунио сам свој задатак, нема више ни Србије, на мјесту гдје је некада била налази се само посљедњи остатак Југославије“. Без обзира на више полтронски, него педагошки покушај водитељског поклона, трактора-играчке који би, као, требао да врати страдалнике у „Олуји“ у родни крај, ваљда да Готовина добије шансу за репризу, Месић са друге стране стола није имао никог ко би учинио једини сувисли гест у мучној ситуацији. Јер, међу његовим отужним домаћинима нико није чуо за анегдоту Месићевог затворског колеге из седамдесетих година прошлог вијека, живописног босанског фолк пјевача Назифа Гљиве. Он је током партије шаха примјетио да Стипе краде фигуре или их кришом помјера, па му је приуштио оно што подразумијева таква муљажа – гађао га је коњем у главу. Нажалост, на каналу са невјероватним, али истинитим именом „Прва српска телевизија“, није било никог да евоцира ту успомену из робијашница СФРЈ. Шта рећи, осим - ако је то прва српска ТВ, каква ли је тек задња?

Док монополисти београдског етера с радошћу омогућују перјаницама сусједне земље у „региону“ да саспу кофе вербалних фекалија по главама њихове публике, БиХ се налази у једној од ријетких ситуација у којим не функционише са Србијом и Хрватском по принципу спојених посуда. Наравно, обичан свијет региструје импулсе из источног и западног комшилука, али, политичари су се забавили о свом јаду. Тренутно их више занима финансијска база од вриједносне надградње, па су експресно усвојили буџете Републике Српске, Федерације и заједничких институција. Али, у другом ентитету стижу да се баве и „радом у секцијама“, а не само „обавезном наставом“. Уобичајено пацифистички расположени, Бошњаци су првостепену пресуду Мевлиду Јашаревићу обиљежили бацањем експлозива на МУП у Бихаћу.

Шта да се ради – америчка амбасада високо, РС далеко, а залихе из рата неискориштене. Да је Туђман жив, радовало би га што „турска Хрватска“, како је волио да зове данашњи Унско-сански кантон, пуца по свим шавовима. Бар кад је у питању први елемент Фрањине кованице. Јер, дошло се до те тачке да Фикрету Абдићу – Баби отказује послушност врх властите странке, а човјек одлуке у обласном парламенту постаје нико други до Ален Исламовић, бивши пјевач „Дивљих јагода“, а садашњи прелетач из СДП-а у орбиту СДА. Док он ведри и облачи по Бихаћу, „раја“ у Сарајеву га жељно ишчекује, будући да су већ почели да организују демонстрације против наступа „србијанских турбо фолк пјеваљки“ у „култној Скендерији“. Која, је ли, зврји полупразна када се обиљежава 50. годишњица оснивања „Индекса“, али, то сигурно не би био случај да се на сцени појавио новокомпоновани бос са Уне и поновио 78 пута најинтелигентнији рефрен домаћег рокенрола: „Мотори, мотори, мооооооориииии...“

Еколози: Квантитет посјетилаца различитих музичких догађаја у Сарајеву показује да већини бошњачких „бунтовника“, ипак, не смета турбо фолк, колико чињеница да је – на екавици. Да ствари не би отишле предалеко, некаква „Унија ветерана БиХ“ чак је организовала шетњу до десетак познатих ратних локација у граду, све са младим извиђачима из Турске. Чисто да се зна каква треба да буде одлука нежељених гостију из Србије о будућим наступима. „Добровољачка“, логично.

За то вријеме, Народна скупштина РС ишчекује оригинални приједлог извршне власти – да неплаћање плата и доприноса буде третирано као кривично дјело, кажњиво затвором до пет година. Занимљива мјера, звучи баш онако кинески – строго, али праведно. Још када би била праћена истом санкцијом за адресе ненаплаћених потраживања међу пословним субјектима у РС, читав захват добио би швајцарски шмек. Дакле, Пекинг и Берн у истој Републици, на чијим границама се налази и – Славонски Брод. Град у којем се сви „гуше“ од „токсичних гасова српске рафинерије“, из оног другог Брода, с десне стране Саве. Гуше се до те мјере да на изборима редовно гласају за исту партију. Еколошку? Не, већ за неоусташку Хрватску странку права. Дакле, опет није проблем то што је у близини рафинерија, већ то што је – српска. Што припада истој оној РС која годинама узалудно чека да Хрватска изгради свој дио моста на Сави између двије Градишке.

По свему судећи, то чекање почеће ускоро да личи на актуелне листе за медицинске захвате у Србији, са „роковима доспјелости“ чак и у 2021. години. Па, док се чека, могло би се мало и размислити о релацијама са страном која преферира другу врсту ишчекивања. О томе би више знао да каже до јуче анонимни исељеник из Хрватске на Фарска острва, након што је прекинуо бизарну традицију на том архипелагу у сјеверном Атлантику – 24 година без убистава?! Гдје то има? Па, чак ни званични Загреб, шампион у дисциплини „rease, brothers“, није могао да изведе „Олују“, како је и сам Јосиповић признао, без „200 до 300 жртава“.

(Нови Репортер, 12. 12. 2012)